

„Felnöttek, mi békére vágyunk!”

1986-ban a bulgáriai gyermekkönyvhéten vendégeskedtem, méghozzá Ruzséban, az egykor gazdag, Duna-parti kereskedővárosban, ahol a Nobel-díjas Elias Canetti, a németül fogalmazó szefárd-zsidó író született. Canetti szülőházát ugyan nem tudták megmutatni lelkes pionírvezető-vendéglátóim, viszont jó néhány alkalmat teremtettek, hogy potenciális bolgár gyermekolvasóimmal találkozzam. Egy ilyen találkozáson hangzott el az alábbi kérdés: - *Hogyan harcolnak a magyar gyerekek a békéért?* - Zavarba jöttem, mert engem nem tanítottak be előre, mint a kérdező piros nyakkendőös kisfiút. Visszakérdeztem: - *Előbb ti mondjátok meg nekem, hogy a bolgár gyerekek hogyan harcolnak?* - Némi hümmögés után megszületett a válasz: - *Hát plakátokat rajzolunk, gyűléseket szervezünk és táviratokat küldünk az amerikai elnöknek.* - Egy pillanatra magam elé képzeltem Ronald Reagent, amint a reggeli lágytojás mellett, aggodalmas arckifejezéssel a bolgár gyerekek táviratait olvasgatja, de aztán erőt vettem magamon, és kivágtam: - *Nos hát, a magyar gyerekek pontosan ugyanezt csinálják.* - Ettől mindenki felderült - mehattünk ebédelni... (A bulgáriai utazás emlékéhez még hozzátartozik, hogy aznap repültem vissza Magyarországra, amikor Csernobil fáklyája fellobbant, hogy mérgező felhője néhány nap múlva már az én kis „békeharcosaimra” esőzzön.)

Talán ennyiből is látszik, hogy a „békeharc” már akkoriban sem töltött el különös lelkesedéssel. Mellesleg korábban sem: a hetvenes évek elején hónapokat, sőt, egy teljes tanévet ('71-'72) húztam le a Szovjetunióban, s ekkor figyeltem fel a béke megvédéséről szónokoló s ugyanakkor a szovjet hadsereget dicsőítő vezércikkek skizofréniájára. - A békéért harcolni olyasmi, mint az önmegtartóztatásért szeretkezni - hadd idézzem ezt a nemrégiben megismert aforizmát!

De, sőt DE! A napokban került a kezembe a vajdasági magyar gyerekek he-

tilapjának, a JÓ PAJTÁS-nak egy jó másfél évvel ezelőtti száma, amelyben egy igazi - gyerektől származó - „békeverset” olvastam. Versnek nem az igazi, még gyerekversnek is gyengécske, de ami az érvényességét illeti - ma, a horvátországinál is véresebb és kegyetlenebb boszniai harcok idején különösen a „téves csataterék” vágóhídjaira hurcolt férfiak fiainak, öccseinek ennél hitelesebb vallomásával sohasem találkoztam. S ennél bölcsebb helyzetmegítéléssel is alig.

Ísmét az Andersen-mese igazsága ragyog fel: a képzelt ruhában parádézó uralkodót az ártatlan gyermek leplezi le: *„Meztelen a király!”* - Hadd ajánljam figyelmükbe a vajdasági Kapuszinában lakó magyar fiú békeversét! Íme:

*Meddig folyik e gyászos harc?
Meddig lesz még sápadt arc?
Meddig folyik emberek vére?
Meddig harcol országunk népe?*

*A gyilkos fegyvert mikor dobják el?
És miért nem intézik ezt csendben el?
Aggódo szülők meddig fognak sírni?
Fiaikat csak fényképen látni?*

*Felnöttek, mi békére vágyunk!
Maradjon meg a mi országunk!
A fehér galamb mikor száll fel?
A fegyvert mikor dobják már el?*

*Épüljenek szép óvodák és iskolák,
Körülöttük nyíljon millió virág,
Testvérnépet összekötő szép hidak,
Hegyekbe vájt nagy alagutak.*

*Mi békére vágyunk, felnöttek!
Ezt üzenik nektek a gyerekek.
Dobjátok a fegyvert el!
Éljen mindenki békében!*

Kedves Jancsi! Én a te békeharcodat támogatom.